

ใบความรู้ที่ ๓ เรื่อง ภาษาถิ่นเหนือ
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๖ เรื่อง ภาคภูมิใจภาษาไทย ภาษาถิ่น
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๖ เรื่อง ภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาถิ่นเหนือ
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๓๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

ภาษาถิ่นเหนือ

ภาษาไทยมาตรฐาน หมายถึง ภาษาไทยที่ใช้พูด เขียน ติดต่อกันโดยทั่วไป เป็นภาษาประจำชาติที่คนส่วนใหญ่ในประเทศไทยใช้ในการศึกษาติดต่อกัน และใช้ในราชการ

ภาษาไทยถิ่น เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันเฉพาะตามท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งมีความแตกต่างกันตามท้องถิ่นที่อยู่บนแต่ละพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ ภาษาถิ่นเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นที่เราควรรักษาไว้ใช้ให้ถูกต้อง เพื่อเป็นมรดกของชาติต่อไป ภาษาไทยถิ่นจำแนกตามภาคภูมิศาสตร์ได้ ๔ ประเภท คือ ภาษาถิ่นเหนือ ภาษาถิ่นอีสาน ภาษาถิ่นกลาง และภาษาถิ่นใต้ นิยมเรียกสั้น ๆ ว่า ภาษาเหนือ ภาษาอีสาน ภาษากลาง และภาษาใต้

ภาษาถิ่นกลาง เป็นภาษาที่ใช้ทั่วไปเป็นมาตรฐานเหมือนกันทั่วประเทศ นอกจากเป็นภาษาราชการของชาวกรุงเทพฯ

ภาษาถิ่นเหนือ เป็นภาษาที่มีสำเนียงการออกเสียงที่โดดเด่น เช่น คำที่ภาษาไทยมาตรฐานใช้ ร ภาษาถิ่นเหนือจะเป็น ฮ และมักลงท้ายประโยคพูดอย่างอ่อนหวานด้วยคำว่า “เจ้า”

ประโยชน์ของการศึกษาภาษาไทยถิ่น

ทำให้ทราบว่าภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในประเทศไทยมีความหลากหลาย เข้าใจความหมายของคำภาษาถิ่นต่าง ๆ และเป็นการอนุรักษ์ภาษาถิ่นให้คงอยู่ต่อไป

ตัวอย่างคำภาษาถิ่นเหนือ

คำ	ความหมาย	คำ	ความหมาย
อู้	พูด	กาด	ตลาด
ลำ/ลำขนาด	อ่อย/มาก	ง่าว	โง่
เป็น	ฉัน	ป้อ	พ่อ
ขนมเส้น	ขนมจีน	แอ่ว	เที่ยว
บะก้วยเต็ด	มะละกอ	ตุง	ธง
ซี้จู้	พูดปด	เยี้ยะ	ทำ
ละอ่อน	เด็ก	ตุ้เจ้า	พระเจ้า
เตี้ยว	กางเกง	เมื่อย	เป็นไข้ไม่สบาย
ข้าเจ้า	ฉัน	จ้อง	รุ่ม
ม่วนแต่ี๋ ๆ	สนุกมาก	ปี้	ผี
กั้น	กัน	หมู่เฮา	พวกเรา



แนวคิดสำคัญ ภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาไทยที่ใช้สื่อสารทางราชการและในการศึกษาทั่วประเทศ เราควรเรียนรู้เพื่อให้เข้าใจภาษาและวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่นและเรียนภาษาไทยมาตรฐานเพื่อใช้ให้ถูกต้องในโอกาสที่เหมาะสม